

РЕШЕНИЕ

№ 1363

гр. София, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Петя Попова

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Райна Мартинова Въззивно гражданско дело
№ 20221100503417 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение № 1359/22.02.2022 г. по гр.д. № 56063/2021 г. по описа на СРС, 177 състав ЗК „Л.И.“ АД е осъдено да заплати на „ОЗК – З.“ по иск с правно основание чл. 411 от КЗ сумата от 67,72 лева – разлика между пълния размер на застрахователното обезщетение от 1918,49 лева, платено от ищеца вследствие на ПТП, настъпило на 28.06.2018 г. около 09.00 ч в гр. Кюстендил, на ул. ***** между лек автомобил марка „Тойота“, „Ланд Крузер“ с рег. Д ***** лек автомобил марка „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № ***** и заплатено от ответника обезщетение в размер на 1404,84 лева, ведно със законната лихва върху тази сума от 29.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, който иск е предявен като частичен от сумата от общо 513,65 лева, като искът е отхвърлен за сумата над 67,72 лева до претендирания размер от 205,36 лева.

Срещу решението, в частта, с която предявеният иск е отхвърлен за част от претендираната сума, е постъпила въззивна жалба вх. № 51443/16.03.2022 г., подадена от ЗАД „ОЗК – З.“, в която се излагат съображения за неправилност на постановеното решение. Поддържа, че съдът не е обсъдил и преценил всички събрани по делото доказателства, а именно не е взел предвид обстоятелството, че лек автомобил Киа Сеед е бил на две години и три месеца и три дни, като този автомобил е следвало да бъде ремонтиран в оторизиран сервиз. Установявало се от представено от „Киа Моторс България“ АД удостоверение се установявало, че към датата на настъпване на ПТП

лекият автомобил е бил в гаранция. Следователно и въз основа на приетото по делото заключение на съдебно-автотехническа експертиза, съдът е следвало да вземе предвид стойността на ремонта в оторизиран сервиз. Установявало се, че тази стойност е 205,36 лева. Нарушени били и процесуалните правила като не била допусната поисканата съдебно-автотехническа експертиза при оспорване на първоначалната експертиза. Моли решението да бъде отменено в обжалваната част, като бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат уважени. Претендира и направените разноски за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба вх. № 60556/28.03.2022 г, подаден от ЗК „Л.И.“ АД. Поддържа, че въззивната жалба е неоснователна. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира направените във въззивното производство разноски.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от **ФАКТИЧЕСКА СТРАНА** следното:

Производството по гр.д. № 56063/2021 г. по описа на СРС, 177 състав е образувано по искова молба, подадена от ЗАД „ОЗК – 3.“ против ЗК „Л.И.“ АД, с която е предявен иск с правно основание чл. 411 от Кодекса за 3.то във връзка с чл. 45 от Закона за задълженията и договорите. Ищецът твърди, че на 28.06.2018 г. в около 9 часа в гр. Кюстендил, на ул. ***** МПС „Тойота“, „Ланд Круизер“ с рег. Д ***** , управлявано от Ц. ристова при излизане на заен ход от реда на паркираните автомобили, не се убедила, че пътят зад нея е свободен и че няма да създаде опасност на участниците в движението, удря движещото се по ул. Петър Берон МПС „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № ***** , управлявано от Д.Д. и му нанася материални щети в дясната странична част. Съставен бил двустранен констативен протокол за ПТП от 28.06.2018 г., от които било видно, че водачът на лек автомобил Тойота е виновен за ПТП. Поддържа, че към датата на ПТП лек автомобил Киа е имал валидна имуществена застраховка Каско на МПС в ЗАД „ОЗК – 3.“ АД с полица № 0020185201800541/28.02.2018 г., валидна от 23.02.2018 г. до 22.03.2019 г. Във връзка с настъпилото ПТП била образувана преписка по щета № 0020-185-0253-2018. Извършени били огледи на застрахования автомобил на 28.06.2018 и 10.7.2018 г., като били съставени описи – технически експертизи, в които били отразени увредените детайли. Автомобилът бил ремонтиран в автосервиз Т.К. ЕАД, като била издадена фактура № 9000000145/20.08.2018 г. на стойност 1903,49 лева. Било определено застрахователно обезщетение в този размер, като сумата билра преведена с платежно нареждане от 18.09.2018 г. Твърди, че лек автомобил Тойота бил застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ в ЗК „Л.И.“ АД с полица № 22117001953029, валидна за периода от 12.07.2017 г. до 12.07.2018 г. Изпратено било искане до

ответника за сумата от 1918,49 лева, което включва обезщетение от 1903,49 лева и 15 лева – ликвидационни разноси. Извършено било прихващане на дължими суми от двете дружества, но за процесното обезщетение останала дължима сума от 513,65 лева. Моли ответникът да бъде осъден да заплати 205,36 лева, представляваща част от 513,65 лева – неплатена част от застрахователното обезщетение, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба, както и сумата от 43,41 лева, представляваща част от сумата от 143,12 лева – мораторна лихва за периода от 31.12.2018 – 28.09.2021 г. Претендира направените по делото разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответникаЗК „Л.И.“ АД, с който оспорва предявените искове. Поддържа, че е извършил плащане на сумата от 1404,84 лева, която представлява стойността на действителните вреди, с което бил изпълнил задължението си по застрахователния договор. Поддържа, че уврежданията по заден десет праг и предна броня на лек автомобил Киа не са възникнали в резултат на ПТП на 28.06.2018 г, както и че е налице причинно-следствена връзка с подмяна на лъв стоп. Посочва, че тези детайли не следва да бъдат включени при изчисляване на размера на застрахователното обезщетение. Моли предявеният иск да бъде отхвърлен.

В първоинстанционното производство за установяване на настъпилото събитие са събрани писмени и гласни доказателства и е прието основно и допълнително заключение на съдебно – автотехническа експертиза, а във въззивното производство заключение на повторна съдебно-автотехническа експертиза.

Не е спорно между страните, че ПТП е настъпило по описания в исковата молба начин, както и че към датата на настъпване на застрахователното събитие е действал договор за застраховка „Каско“, сключен с ЗАД „ОЗК – 3.“ АД, по силата на който застрахователят е поел задължение да заплати застрахователно обезщетение при настъпване на застрахователно събитие относно лек автомобил „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № *****.

Въз основа на уведомление от застрахованото лице, при ЗАД „ОЗК – 3.“ АД е образувана преписка по щета № 0020-185-0253-2018 и застрахователят на 18.09.2018 г. извършил плащане на сумата от 1903,49 лева, представляваща стойност на извършен ремонт на застрахования автомобил по фактура № 9000000145/20.08.2018 г.

Не е спорно между страните, че при ответника е сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ относно лек автомобил „Тойота“, „Ланд Круизер“ с рег. Д ***** с полица № 22117001953029.

От приетото в първоинстанционното производство заключение на съдебно-автотехническа експертиза се установява, че стойността необходима за възстановяване на лек автомобил „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № *****, изчислена по цени на официален сервиз към датата на ПТП е 1610,20 лева, а по средни пазарни цени – 1472,56 лева. Вещото лице е посочило в заключението си, че въз основа на събраните

по делото гласни и писмени доказателства не може да се приеме, че е налице причинно-следствена връзка между настъпилото събитие и увреждане на облицовка на броня предна под фар преден десен, както и увреждането в задната част на праг десен, като заявява, че тези вреди не могат да се получат от контакт с облицовката на задната броня на лек автомобил Тойота.

В заключението си по повторната съдебно-автотехническа експертиза, вещото лице, определено от въззивния съд е приело, че е налице причинно-следствена връзка с уврежданията, констатирани по застрахования при ищеца лек автомобил, като дава вероятна възможност те да са причинени от монтиран на увреждащия автомобил теглич.

Въззивният съд не кредитира заключението на повторната съдебно-автотехническа експертиза, тъй като от събраните по делото писмени и гласни доказателства, не се установява при условията на пълно и главно доказване, че спорните увреждания са настъпили при това ПТП. Следва да се посочи, че в двустранния протокол за ПТП, както и в уведомление за щети, представителят на застрахованото лице е посочило, че увредени са преден десен калник, дясна предна врата, дясна задна врата и заден десен калник. Това са и вредите, които се установяват от събраните гласни доказателства чрез разпит на свидетелите – Д.И.Д. и Ц. Й.Х. По делото не се установява, че лек автомобил „Тойота“, „Ланд Круизер“ с рег. Д ***** е имала монтиран теглич, който да причини вредите, описани в заключението на повторната съдебно-автотехническа експертиза. В тежест на ищеца е било да установи това обстоятелство при условията на пълно и главно доказване, но доказателства в тази насока не са ангажирани. Следователно и въззивният съд кредитира заключението на първоначалната съдебно-автотехническа експертиза, в частта, с която се отрича наличието причинна връзка с уврежданията на облицовка на броня предна под фар преден десен и в задната част на праг десен.

Установява се от приетите по делото заключения на съдебно-автотехническа експертиза, че автомобилът е бил в гаранционен срок.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **ПРАВНА СТРАНА** следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните. При извършена проверка съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба съдът намира следното:

Договорът за застраховка на лек автомобил „Каско“ е вид имуществена

застраховка, по силата на който застрахователят поема задължение срещу заплащане на застрахователна премия за заплати на застрахования застрахователно обезщетение при настъпване на определен риск.

Съгласно разпоредбата на разпоредбата на чл. 411 от КЗ застрахователят встъпва в правата на застрахования, произтичащи от неправомерно увреждане, с плащане на застрахователното обезщетение. С встъпване на застрахователя в правата на увредения, той има правото да предяви иск срещу причинителя на вредата, а в случаите, когато последният има сключена застраховка „Гражданска отговорност“ и срещу застрахователя му. Основателността на предявения иск е предпоставена от това по делото да бъде установено, че за застрахователя е възникнало регресно право, а именно сключен между застрахователя и увреденото лице застрахователен договор, действащ към датата на застрахователното събитие, настъпило застрахователно събитие, плащане от страна на застрахователя на застрахователно обезщетение и сключен договор за застраховка “Гражданска отговорност” между причинителя на вредата и ответното застрахователно дружество.

С въззивната жалба са въведени доводи за неправилност на първоинстанционното решение като се оспорва размера на определеното застрахователно обезщетение. Съгласно чл. 386, ал. 2 от Кодекса за З.то при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на **действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието**. Установява се от заключението на съдебно – автотехническата експертиза, че размерът на обезщетението, определено по средни пазарни цени е 1457,56 лева, но с оглед обстоятелството, че автомобилът е бил в гаранция и е следвало да бъде отремонтрано в официалния сервиз, то действителната стойност на вредите е в размер на 1610,20 лева. Обстоятелството, че увредения автомобил е бил в гаранционен срок е от значение за определяне на размера на обезщетението, тъй като то следва да се определи по цени за ремонт на официалния сервиз, тъй като в случай, че ремонтът е бил извършен в друг сервиз, то собственикът му ще загуби правата си по гаранцията. Въззивният съд споделя изводите на първоинстанционният съд, че не е налице причинно следствена връзка между настъпилото ПТП и уврежданията на облицовка на броня предна под фар преден десен и в задната част на праг десен, като в тази част кредитира заключението на първоначалната съдебно-автотехническа експертиза по изложените по-горе съображения. Следователно и доколкото не е спорно, че ответникът е платил извънсъдебно сумата от 1404,84 лева, то разликата над тази сума до установената сума от 1610,20 лева е в претендирания размер от 205,36 лева. Предявеният иск се явява основателен за тази сума и следва да бъде уважен изцяло.

Неправилно с оглед размера на дължимата част от неплатеното обезщетение е и решението в частта, с която е отхвърлен предявения иск за разликата над сумата от

18,87 лева до претендираната сума от 43,41 лева за исковия период, представляваща мораторна лихва. Размерът на дължимото обезщетение за забава на дължимата сума от 205,36 лева следва да бъде определено по реда на чл. 162 от ГПК като той е 57,23 лева.

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявеният иск е отхвърлен за разликата над сумата от 67,72 лева до установения размер от 205,36 лева, представляващ неплатена част от дължимото обезщетение в общ размер на 1610,20 лева, както и за сумата над 18,87 лева до установения размер 43,41 лева – мораторна лихва за исковия период като част от сумата от 57,23 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ГПК въззиваемият „Л.И.“ АД следва да бъде осъден да заплати на въззивника сумата от 685 лева, представляващи направени разноси във въззивното производство и още 516,13 лева – разноси в първоинстанционното производство.

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1359/22.02.2022 г. по гр.д. № 56063/2021 г. по описа на СРС, 177 състав **в частта, с която** е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 411 от Кодекса за З.то за сумата над 67,72 лева до предявения размер от 205,36 лева, **в частта, с която** е отхвърлен предявеният иск с правно основание чл. 86 от Закона за задълженията и договорите за сумата над 18,87 лева до претендирания размер от 43,41 лева, както **и в частта, с която** на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ЗАД „ОЗК З.“ Ад е осъдено да заплати на ЗК „Л.И.“ Ад сумата от 260,77 лева – разноси в производството съобразно отхвърлената част от иска **и вместо него постановява:**

ОСЪЖДА на основание чл. 411 от Кодекса за З.то **З.К. Л.И. АД, ЕИК – *******, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** да заплати на **Застрахователно Акционерно дружество „ОЗК-З.“ АД, ЕИК – *******, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***** сумата от **още 137,64 лева**, представляваща неплатена част застрахователно обезщетение в размер на 1610,20 лева по застраховка „Каско“, сключен със застрахователна полица № 0020185201800541/28.02.2018 г. на лек автомобил „Киа“, модел „Сеед“ с рег. № ***** по преписка по щета № 0020-185-0253-2018 за вреди, причинени от ПТП настъпило на 28.06.2018 г. в резултат на виновно деяние – покрит риск по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с полица № 22117001953029 с ответника, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба – 29.09.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 86 от Закона за задълженията и договорите да заплати **още 24,54 лева**, представляващи част

от обезщетение за забавено плащане върху главницата от 205,36 лева в размер на 57,23 лева за периода от 31.12.2018 г. до 28.09.2021 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК **З.К. Л.И. АД, ЕИК – *******, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** да заплати на **Застрахователно Акционерно дружество „ОЗК-З.“ АД, ЕИК – *******, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ***** сумата от **685 лева**, представляващи направени разноски във въззивното производство и **още 516,13 лева** – разноски в първоинстанционното производство.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____